

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 1

Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ αἰχμαλωσθῆναι τὸν Ἰσραήλ, καὶ Ἱερουσαλὴμ ἐρημωθῆναι, ἐκάθισεν Ἱερεμίας κλαίων, καὶ ἐθρήνησε τὸν θρῆνον τοῦτον ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ εἶπε·

Επειτα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τὴν ἐρήμωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐκάθισεν ὁ Ἱερεμίας κλαίων· καὶ ἐθρήνησε διὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ αὐτὸν τὸν θρῆνον καὶ εἶπε·

Θ. Ιερ. 1,1

Πῶς ἐκάθισε μόνη ἡ πόλις ἡ πεπληθυμμένη λαῶν; ἐγενήθη ὡς χήρα πεπληθυμμένη ἐν ἔθνεσιν, ἄρχουσα ἐν χώραις ἐγενήθη εἰς φόρον.

Θ. Ιερ. 1,1

Πως ἀπέμεινε μόνη, ἔρημος ἀπὸ κατοίκους ἡ πόλις, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἦτο γεμάτη ἀπὸ λαοὺς; Ἐγένετο ὡς ἀπώρφανισμένη χήρα αὕτη, ποὺ ἦτο ἄλλοτε πολυάνθρωπος, μετὰξὺ ὅλων τῶν ἐθνῶν. Πως ἡ ἀρχόντισσα ἀνάμεσα εἰς τὰς χώρας τῆς γῆς ἐγένετο τώρα φόρου ὑποτελὲς!

Θ. Ιερ. 1,2

Κλαίουσα ἔκλαυσεν ἐν νυκτί, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἐπὶ τῶν σιαγόνων αὐτῆς, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ παρακαλῶν αὐτὴν ἀπὸ πάντων τῶν ἀγαπώντων αὐτήν· πάντες οἱ φιλοῦντες αὐτήν ἠθέτησαν ἐν αὐτῇ, ἐγένοντο αὐτῇ εἰς ἐχθρούς.

Θ. Ιερ. 1,2

Πικρῶς ἐκλάυσε καὶ κλαίει κατὰ τὴν νύκτα. Τὰ δάκρυά της ρέουν εἰς τὰς παρειάς της. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε τὴν ἀγαποῦσαν νὰ τὴν παρηγορή! Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν, τὴν ἠρνήθησαν καὶ τὴν ἐπρόδωσαν. Ἐγίναν ἐχθροὶ της.

Θ. Ιερ. 1,3

Μετωκίσθη Ἰουδαία ἀπὸ ταπεινώσεως αὐτῆς καὶ ἀπὸ πλήθους δουλείας αὐτῆς· ἐκάθισεν ἐν ἔθνεσιν, οὐχ εὔρεν ἀνάπαυσιν· πάντες οἱ καταδιώκοντες αὐτήν

κατέλαβον αὐτὴν ἀναμέσον τῶν θλιβόντων.

Θ. Ιερ. 1,3

Τα πλήθη των Ιουδαίων ἐπειτα ἀπὸ τὴν συντριβὴν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν των, ἐπειτα ἀπὸ τὴν σκληρὰν δουλείαν των, μετεφέρθησαν ἐξόριστοι εἰς ξένας περιοχάς. Παραμένουν μεταξύ των ἐθνῶν διεσκορπισμένοι, χωρὶς νὰ εὐρίσκουν ἐκεῖ ἀνάπαυσιν. Οἱ ὅσοι τοὺς ἐμισοῦσαν καὶ τοὺς κατεδίωκαν, τοὺς κατέφθασαν, διὰ νὰ προσθέσουν πόνον στὸν πόνον των, ἐν μέσῳ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τοὺς θλίβουν.

Θ. Ιερ. 1,4

Ὁδοὶ Σιών πενθοῦσι παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἐρχομένους ἐν ἐορτῇ· πᾶσαι αἱ πύλαι αὐτῆς ἠφανισμέναι, οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἀναστενάζουσιν, αἱ παρθένοι αὐτῆς ἀγόμεναι, καὶ αὕτὴ πικραινομένη ἐν ἑαυτῇ.

Θ. Ιερ. 1,4

Οἱ δρόμοι τῆς Σιών πενθοῦν, διότι δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐρχονται στὸν ναὸν κατὰ τὰς εορτάς. Οἱ αἱ πύλαι αὐτῆς ἔχουν καταστροφή. Οἱ ἱερεῖς τῆς ἀναστενάζουν, αἱ παρθένοι τῆς σύρονται εἰς αἰχμαλωσίαν καὶ ἐξευτελισμὸν, καὶ ἡ ἰδίᾳ μένει ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὴν μεγάλην τῆς πικρίαν.

Θ. Ιερ. 1,5

Ἐγένοντο οἱ θλίβοντες αὐτὴν εἰς κεφαλὴν, καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς εὐθηνοῦσαν, ὅτι Κύριος ἐταπείνωσεν αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῆς· τὰ νήπια αὐτῆς ἐπορεύθησαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ κατὰ πρόσωπον θλίβοντος.

Θ. Ιερ. 1,5

Αὐτοὶ ποὺ τὴν καταδυναστεύουν καὶ τὴν θλίβουν ἐγίναν ἰσχυρότεροί τῆς. Οἱ ἐχθροὶ τῆς θριαμβεύουν καὶ ευημεροῦν. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ Κύριος τὴν ἐταπείνωσεν, ἐξ αἰτίας των πολυαρίθμων ἀδικιῶν τῆς. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ νήπιά τῆς ἐβάδισαν τὸν δρόμον τῆς αἰχμαλωσίας ἐνώπιον ἐκείνων, ποὺ τὴν καταθλίβουν.

Θ. Ιερ. 1,6

Καὶ ἐξήρθη ἐκ θυγατρὸς Σιών πᾶσα ἡ εὐπρέπεια αὐτῆς· ἐγένοντο οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ὡς κριοὶ οὐχ εὐρίσκοντες νομὴν καὶ ἐπορεύοντο ἐν οὐκ ἰσχυρῇ κατὰ πρόσωπον διώκοντος.

- Θ. Ιερ. 1,6 Αφηρεθή και εχάθη πλέον από την θυγατέρα Σιών όλη η μεγαλοπρέπειά της. Οι άρχοντες της έγιναν ωσάν τα κριάρια, τα οποία δεν ευρίσκουν βοσκήν. Περιπατούν εξηντλημένοι εμπρός από αυτούς, που τους καταδιώκουν.
- Θ. Ιερ. 1,7 Έμνήσθη Ίερουσαλήμ ήμερών ταπεινώσεως αυτής και άπωσμών αυτής· πάντα τὰ έπιθυμήματα αυτής, όσα ήν έξ ήμερών αρχαίων, έν τῷ πεσείν τόν λαόν αυτής είς χείρας θλίβοντος και ούκ ήν ό βοηθών αυτή, ιδόντες οι έχθροί αυτής έγέλασαν έπί μετοικεσία αυτής.
- Θ. Ιερ. 1,7 Ενεθυμήθη η Ιερουσαλήμ τας ημέρας του εξευτελισμού και των απωθήσεών της. Όλα τα ωραία και επιθυμητά πράγματα, τα οποία αυτή κατείχεν από αρχαίων ημερών, περιήλθαν εις χείρας των εχθρών της, όταν ηττήθη και έπεσε συντριμμένος ο λαός της εις τα χέρια των τυράννων της. Και δεν υπήρχεν άνθρωπος, να την βοηθήση. Οι δε εχθροί της ιδόντες την συντριβήν και τον εξευτελισμόν της έγέλασαν με χαιρεκακίαν δια την αιχμαλωσίαν και την εξορίαν των κατοίκων της.
- Θ. Ιερ. 1,8 Άμαρτίαν ήμαρτεν Ίερουσαλήμ, διά τοῦτο είς σάλον έγένετο· πάντες οι δοξάζοντες αυτήν έταπείνωσαν αυτήν, είδον γάρ την άσχημοσύνην αυτής, και γε αυτή στενάζουσα και άπεστράφη όπίσω.
- Θ. Ιερ. 1,8 Βαρύτατα ημάρτησεν η Ιερουσαλήμ. Δια τούτο και περιέπεσεν εις αυτόν τον συγκλονισμόν και την αναταραχην. Όλοι όσοι προηγουμένως την ετιμούσαν και την εδόξαζαν, την κατεφρόνησαν. Είδαν γυμνήν την ταπείνωσιν και τον εξευτελισμόν της. Και αυτή η ίδια στενάζει και στρέφει το πρόσωπόν της αλλού, δια να μη αντικρυση τα περιφρονητικά βλέμματα.
- Θ. Ιερ. 1,9 Άκαθαροσία αυτής πρὸς ποδών αυτής, ούκ έμνήσθη έσχατα αυτής· και κατεβίβασεν υπέρογκα, ούκ έστιν ό παρακαλῶν αυτήν· ιδέ, Κύριε, την ταπείνωσίν μου, ότι

έμεγαλύνθη ὁ ἐχθρός.

Θ. Ιερ. 1,9

Ο ρύπος της ἐφθασεν ἕως εἰς τὰ πόδια της. Δεν ἐνεθυμήθη καθόλου τὸ τέλος της. Κατέπεσεν εἰς βάθος, δεν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τὴν παρηγόρησῃ. Σὺ, Κυριε, ἰδὲ τὴν ἀθλίαν μου κατάστασιν, διότι ὁ ἐχθρὸς ἀλαζονεύεται καὶ θριαμβεῖ ἐναντίον μου.

Θ. Ιερ. 1,10

Χεῖρα αὐτοῦ ἐξεπέτασε θλίβων ἐπὶ πάντα τὰ ἐπιθυμήματα αὐτῆς· εἶδε γὰρ ἔθνη εἰσελθόντα εἰς τὸ ἁγίασμα αὐτῆς, ἃ ἐνετείλω μὴ εἰσελθεῖν αὐτὰ εἰς ἐκκλησίαν σου.

Θ. Ιερ. 1,10

Ο σκληρὸς δυνάστης ἀπλώσε τὰ χέρια του εἰς ὅλα τὰ πολῦτιμα αὐτῆς πράγματα. Εἶδεν ἡ Ἱερουσαλήμ εἰδωλολάτρας νὰ εἰσέρχονται στὸν ἅγιον ναόν, διὰ τὸν ὁποῖον σὺ εἶχες δώσει ἐντολήν νὰ μὴ εἰσέλθῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας, οὔτε καν εἰς τὰς συγκεντρώσους τοῦ λαοῦ σου.

Θ. Ιερ. 1,11

Πᾶς ὁ λαὸς αὐτῆς καταστενάζοντες, ζητοῦντες ἄρτον, ἔδωκαν τὰ ἐπιθυμήματα αὐτῆς ἐν βρώσει τοῦ ἐπιστρέψαι ψυχὴν· ἰδὲ, Κύριε, καὶ ἐπίβλεψον, ὅτι ἐγενήθη ἡτιμωμένη.

Θ. Ιερ. 1,11

Ὅλος ὁ λαὸς τῆς Ἱερουσαλήμ ἀναστενάζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως. Ζητοῦν νὰ εὗρουν ἄρτον. Ἐδωκαν τὰ πολῦτιμα αὐτῶν ἀντικείμενα, εἰς εὗρεσιν ὀλίγης τροφῆς πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς των. Ἰδε, Κυριε, ρίψε τὸ βλέμμα σου, διότι ἡ Σιών εἶναι ἐξευτελισμένη καὶ καταφρονημένη.

Θ. Ιερ. 1,12

Οἱ πρὸς ὑμᾶς πάντες παραπορευόμενοι ὁδόν, ἐπιστρέψατε καὶ ἴδετε εἰ ἔστιν ἄλγος κατὰ τὸ ἄλγος μου, ὃ ἐγενήθη· φθελγόμενος ἐν ἐμοὶ ἐταπείνωσέ με Κύριος ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς θυμοῦ αὐτοῦ.

Θ. Ιερ. 1,12

Σεῖς, οἱ ὁποῖοι διέρχεσθε κοντὰ μου, ρίψατε ἓνα βλέμμα, ἴδετε εἰ ὑπάρχει ἀλλοῦ τόσοσ πόνος, ὅσος εἶναι ὁ ἰδικὸς μου ! Καὶ ὁ πόνος αὐτὸς ἐπεσεν ἐπάνω μου, ὅταν ὁ Κύριος

κατά την ημέραν της οργής και του θυμού του ωμίλησεν
εναντίον μου και με εταπείνωσεν.

Θ. Ιερ. 1,13 Ἐξ ὕψους αὐτοῦ ἀπέστειλε πῦρ, ἐν τοῖς ὀστέοις μου
κατήγαγεν αὐτό· διεπέτασε δίκτυον τοῖς ποσὶ μου,
ἀπέστρεψέ με εἰς τὰ ὀπίσω, ἔδωκέ με ἠφανισμένην,
ὅλην τὴν ἡμέραν ὠδυνωμένην.

Θ. Ιερ. 1,13 Ἀπὸ το ὕψος τοῦ ουρανίου θρόνου τοῦ ἔρριψε πυρ, το ἔβαλε
μέσα εἰς τὰ κόκκαλά μου. Ἀπλώσε δίκτυον εἰς τὰ πόδιά μου,
με ἀνέτρεψε, με παρέδωσεν εἰς ὀλεθρον καὶ εξαφανισμόν.
Ὀλην τὴν ἡμέραν μέ ἔκαμε νὰ υποφέρω καὶ νὰ οδυνῶμαι.

Θ. Ιερ. 1,14 Ἐγρηγορήθη ἐπὶ τὰ ἀσεβήματά μου· ἐν χερσὶ μου
συνεπλάκησαν, ἀνέβησαν ἐπὶ τὸν τράχηλόν μου·
ἠσθένησεν ἡ ἰσχύς μου, ὅτι ἔδωκε Κύριος ἐν χερσὶ μου
ὀδύνας, οὐ δυνήσομαι στῆναι.

Θ. Ιερ. 1,14 Παρηκολούθησεν ἀγρυπνος τὰς ἀσεβείας μου. Αὐταὶ
περιεπλάκησαν εἰς τὰ χέρια μου, ἀνεβησαν ἕως ἐπάνω στον
τράχηλόν μου, με κατεβάρυναν καὶ με κατεπόντισαν. Ἡ
δύναμίς μου ἐξησθένησε, διότι ὁ Κύριος ἔδωσεν εἰς τὰ χέρια
μου πόνους δυνατοὺς. Δεν ἠμπορῶ πλέον νὰ σταθῶ εἰς τὰ
πόδια μου !

Θ. Ιερ. 1,15 Ἐξῆρε πάντας τοὺς ἰσχυροὺς μου ὁ Κύριος ἐκ μέσου
μου, ἐκάλεσεν ἐπ' ἐμέ καιρὸν τοῦ συντρίψαι ἐκλεκτοὺς
μου· ληνὸν ἐπάτησε Κύριος παρθένῳ θυγατρὶ Ἰούδα,
ἐπὶ τούτοις ἐγὼ κλαίω.

Θ. Ιερ. 1,15 Ἀφήρесе καὶ ἀπέρριπεν ὁ Κύριος ἐκ μέσου μου ὅλους τοὺς
υπερασπιστάς μου. Ὡρισεν ἐναντίον μου καιρὸν εἰς
συντριβὴν τῶν ἐκλεκτῶν μου ἀνθρώπων. Ὁ Κύριος
ἐπάτησεν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ εἰς, τὸν ληνὸν ἐμέ, τὴν
παρθένον, θυγατέρα τοῦ Ἰούδα· καὶ ἐγὼ κλαίω δι' ὅλα αὐτὰ
!

Θ. Ιερ. 1,16 Ὁ ὀφθαλμός μου κατήγαγεν ὕδωρ, ὅτι ἐμακρύνθη ἀπ'
ἐμοῦ ὁ παρακαλῶν με, ὁ ἐπιστρέφων ψυχὴν μου·

ἐγένοντο οἱ υἱοί μου ἡφανισμένοι, ὅτι ἐκραταιώθη ὁ ἐχθρός.

Θ. Ιερ. 1,16 Τα μάτια μου χύνουν δάκρυα ὡς ἂν τὸ νερὸ τῆς πηγῆς, διότι ἔχει απομακρυνθῇ ἀπὸ ἐμὲ ὁ Κύριος τῆς παρηγορίας μου, ὁ μόνος ἱκανὸς νὰ ἐπαναφέρῃ καὶ στηρίξῃ τὴν ζωὴν μου. Τα παιδιὰ μου ἔχουν πλέον εξαφανισθῇ, διότι ὁ ἐχθρὸς ὑπερίσχυσεν ἐναντίον μου.

Θ. Ιερ. 1,17 Διεπέτασε Σιών χεῖρας αὐτῆς, οὐκ ἔστιν ὁ παρακαλῶν αὐτήν· ἐνετείλατο Κύριος τῷ Ἰακώβ, κύκλω αὐτοῦ οἱ θλίβοντες αὐτόν, ἐγενήθη Ἱερουσαλήμ εἰς ἀποκαθημένην ἀναμέσον αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 1,17 Ἀπλῶσε τὰ χέρια τῆς ἡ Σιών ζητούσα βοήθειαν καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τὴν παρηγόρησῃ καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἐδῶσεν ἐντολὰς ὁ Κύριος στὸν Ἰακώβ, ἐξέφερεν ἀπειλὰς. Καὶ ἰδοὺ ὅτι οἱ καταδυναστεύοντες αὐτόν τὸν περιέκυκλωσαν. Ἡ Ἱερουσαλήμ ἐγένετο ἀκάθαρτος ἀνάμεσα εἰς αὐτούς, ὡς ἂν τὴν ἀποκαθημένην γυναῖκα.

Θ. Ιερ. 1,18 Δίκαιός ἐστι Κύριος, ὅτι τὸ στόμα αὐτοῦ παρεπίκρανεν· ἀκούσατε δὴ, πάντες οἱ λαοί, καὶ ἴδετε τὸ ἄλγος μου· παρθένοι μου καὶ νεανίσκοι μου ἐπορεύθησαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ.

Θ. Ιερ. 1,18 Δίκαιος εἶναι ὁ Κύριος, διότι ὁ λαὸς τοῦτον παρεπίκρανεν, ἐπειδὴ δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὰ λόγια τοῦ στόματός του. Ἀκούσατε, λοιπόν, ὅλοι οἱ λαοί, ἰδέτε τὴν ὁδὴν μου. Αἱ παρθένοι μου καὶ οἱ νέοι μου ἄνδρες ἀπήχθησαν εἰς αἰχμαλωσίαν.

Θ. Ιερ. 1,19 Ἐκάλεσα τοὺς ἐραστάς μου, αὐτοὶ δὲ παρελογίσαντό με· οἱ ἱερεῖς μου καὶ οἱ πρεσβύτεροί μου ἐν τῇ πόλει ἐξέλιπον, ὅτι ἐζήτησαν βρῶσιν αὐτοῖς, ἵνα ἐπιστρέψωσι ψυχὰς αὐτῶν, καὶ οὐχ εὖρον.

Θ. Ιερ. 1,19 Προσεκάλεσα τοὺς ἄλλοτε φίλους μου, ἀλλὰ αὐτοὶ με ἐγέλασαν καὶ με ἐπρόδωσαν. Οἱ ἱερεῖς μου καὶ οἱ

πρεσβύτεροί μου έλειψαν πλέον από την πόλιν, διότι περιέρχονται αναζητούντες τροφάς δια τον εαυτών των, δια να διατηρήσουν την ζωή των, και δεν ευρίσκουν.

Θ. Ιερ. 1,20 Ίδὲ, Κύριε, ὅτι θλίβομαι· ἡ κοιλία μου ἐταράχθη, καὶ ἡ καρδία μου ἐστράφη ἐν ἐμοί, ὅτι παραπικραίνουσα παρεπικράνθην· ἔξωθεν ἠτέκνωσέ με μάχαιρα ὥσπερ θάνατος ἐν οἴκῳ.

Θ. Ιερ. 1,20 Ἰδὲ, Κυριε, ὅτι θλίβομαι. Τα σπλάγχνα μου εταράχθησαν. Η καρδία μου ανεστατώθη εντός μου, διότι εγώ με το να παραπικράνω σε επικράνθην πολύ και η ίδια. Απ' έξω με εστέρησεν από τα τέκνα μου η εχθρική μάχαιρα, όπως εις τας οικίας η θανατηφόρος νόσος.

Θ. Ιερ. 1,21 Ἀκούσατε δὴ, ὅτι στενάζω ἐγώ, οὐκ ἔστιν ὁ παρακαλῶν με· πάντες οἱ ἐχθροί μου ἤκουσαν τὰ κακά μου καὶ ἐχάρησαν, ὅτι σὺ ἐποίησας· ἐπήγαγες ἡμέραν, ἐκάλεσας καιρὸν, ἐγένοντο ὅμοιοι ἐμοί.

Θ. Ιερ. 1,21 Ακούσατε, λοιπόν, ὅτι ἐγώ στενάζω συνεχῶς και δεν υπάρχει κανείς να με παρηγορήση. Ολοι οι εχθροί μου επληροφορήθησαν τας συμφοράς μου και εχάρησαν, διότι συ απέστειλες αυτάς εναντίον μου. Φέρε, Κυριε, εναντίον αυτών την ημέραν της δικαίας σου οργής. Ορισε τον κατάλληλον προς τούτο καιρόν, δια να γίνουν και αυτοί ὅμοιοι με ἐμέ ως προς την θλίψιν και τον πόνον.

Θ. Ιερ. 1,22 Εἰσέλθοι πᾶσα ἡ κακία αὐτῶν κατὰ πρόσωπόν σου, καὶ ἐπιφύλλισον αὐτοῖς, ὃν τρόπον ἐποίησαν ἐπιφυλλίδα περὶ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων μου, ὅτι πολλοὶ οἱ στεναγμοί μου, καὶ καρδία μου λυπεῖται.

Θ. Ιερ. 1,22 Ας παρουσιασθῇ και ας αποκαλυφθῇ ενώπιόν σου ὅλη η κακία των. Τρύγησέ τους, όπως αυτοί ετρύγησαν ἐμέ εξ αιτίας των αμαρτιών μου. Πράξε εις αυτούς ο,τι και εις ἐμέ, διότι οι στεναγμοί μου είναι πολλοί και η καρδία μου βαρύνεται συνεχῶς από την λύπην και τον πόνον.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 2

- Θ. Ιερ. 2,1 Πώς ἐγνόφωσεν ἐν ὀργῇ αὐτοῦ Κύριος τὴν θυγατέρα Σιών; κατέρριψεν ἐξ οὐρανοῦ εἰς γῆν δόξασμα Ἰσραὴλ, καὶ οὐκ ἐμνήσθη ὑποποδίου ποδῶν αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ.
- Θ. Ιερ. 2,1 Πως εν τη δικαία του οργή ο Κυριος εβύθισεν στο σκότος την θυγατέρα του Σιών; Ερριψε και εκρήμνισε την δόξαν του Ισραήλ από τον ουρανό κάτω στο χώμα! Κατά την ημέραν της οργής του δεν ενεθυμήθη τον ισραηλιτικόν λαόν, τον οποίον άλλοτε εἶχεν ονομάσει υποπόδιον των ποδῶν του.
- Θ. Ιερ. 2,2 Κατεπόντισε Κύριος οὐ φεισάμενος πάντα τὰ ὠραῖα Ἰακώβ, καθεῖλεν ἐν θυμῷ αὐτοῦ τὰ ὀχυρώματα τῆς θυγατρὸς Ἰούδα, ἐκόλλησεν εἰς τὴν γῆν, ἐβεβήλωσε βασιλέα αὐτῆς καὶ ἄρχοντας αὐτῆς.
- Θ. Ιερ. 2,2 Ο Κυριος κατεπόντισε, χωρίς ευσπλαγχνίαν και οἶκτον, ὅλα τα ὠραία των απογόνων του Ιακώβ. Επάνω στον δίκαιον θυμόν του εκρήμνισε τα οχυρώματα της Σιών, τα ἔρριψε και τα ἐκόλλησεν εἰς την γην. Βεβήλους και μολυσμένους κατέστησε τον βασιλέα της και τους ἄρχοντάς της.
- Θ. Ιερ. 2,3 Συνέκλασεν ἐν ὀργῇ θυμοῦ αὐτοῦ πᾶν κέρας Ἰσραὴλ, ἀπέστρεψεν ὀπίσω δεξιὰν αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ καὶ ἀνῆψεν ἐν Ἰακώβ ὡς πῦρ φλόγα, καὶ κατέφαγε πάντα τὰ κύκλῳ.
- Θ. Ιερ. 2,3 Επάνω εἰς την εκρηξιν της δικαίας του οργῆς κατέκοψε και συνέτριψεν ο Κυριος ὅλην την δύναμιν του ισραηλιτικού λαοῦ. Απέσυρεν εἰς τα οπίσω ἀπρακτον και ανενέργητον την παντοδύναμον δεξιὰν του ἐνώπιον του εχθροῦ, που ἐπήρχετο κατὰ του Ισραήλ. Ηναψε μεγάλην φλόγα

καταστροφής στον Ιακώβ, η οποία και κατέφαγεν όλην την περιοχήν.

Θ. Ιερ. 2,4 Ἐνέτεινε τόξον αὐτοῦ ὡς ἐχθρός, ἐστερέωσε δεξιὰν αὐτοῦ ὡς ὑπεναντίος καὶ ἀπέκτεινε πάντα τὰ ἐπιθυμήματα τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐν σκηνῇ θυγατρὸς Σιών, ἐξέχεεν ὡς πῦρ τὸν θυμὸν αὐτοῦ.

Θ. Ιερ. 2,4 Ἐτεντώσεν ὁ Κύριος τὸ τόξον τοῦ ἐναντίον τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ὡς εἴαν ἦτο ἐχθρὸς τοῦ. Κατηύθυνε σταθερά τὴν δεξιὰν τοῦ ἐναντίον αὐτοῦ ὡς ἂν εἰς ἀντιθέτον τοῦ. Εθανάτωσεν ὅλα τὰ ἀγαπητὰ μου πρόσωπα εἰς τὴν κατοικίαν τῆς θυγατρὸς Σιών. Εξέχυσε τὸν θυμὸν τοῦ ὡς καταστρεπτικὸν πυρ.

Θ. Ιερ. 2,5 Ἐγενήθη Κύριος ὡς ἐχθρὸς, κατεπόντισεν Ἰσραὴλ, κατεπόντισε πάσας τὰς βάρεις αὐτῆς, διέφθειρε τὰ ὀχυρώματα αὐτοῦ καὶ ἐπλήθυνε τῇ θυγατρὶ Ἰούδα ταπεινουμένην καὶ τεταπεινωμένην.

Θ. Ιερ. 2,5 Ὡς ἂν ἐχθρὸς ἐγένεν ὁ Κύριος· κατεπόντισεν εἰς ἀπύθμενον βάθος τὸν ἰσραηλιτικὸν λαόν. Κατέστρεψε τὰ πολύτιμα ἀνάκτορά τοῦ, ἐκρήμνισε καὶ ἐξηφάνισε τὰ οχυρά τοῦ τείχη, ἐπολλαπλασάσας τὰς συμφορὰς ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία ἐταπεινώθη καὶ ταπεινώνεται συνεχῶς.

Θ. Ιερ. 2,6 Καὶ διεπέτασεν ὡς ἄμπελον τὸ σκηνῶμα αὐτοῦ, διέφθειρεν ἐορτὴν αὐτοῦ· ἐπελάθετο Κύριος ἃ ἐποίησεν ἐν Σιών ἐορτῆς καὶ σαββάτου καὶ παρώξυνεν ἐμβριμήματι ὀργῆς αὐτοῦ βασιλέα καὶ ἱερέα καὶ ἄρχοντα.

Θ. Ιερ. 2,6 Ὡς ἂν φραγμὸν ἐγκαταλελειμμένης ἀμπέλου ἐκρήμνισεν ὁ Κύριος τὸ σκηνῶμά τοῦ. Κατήργησε κάθε εορτὴν τοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐλησμόνησεν ὁ Κύριος, ὅσα θαυμαστά ἄλλοτε εἶχε κάμει εἰς τὴν Σιών, τὰς εορτασίμους ἡμέρας καὶ τὴν ἀργίαν τοῦ Σαββάτου. Απερριψεν στὸν βρασμὸν τῆς

οργής του βασιλείς, ιερείς και άρχοντας.

Θ. Ιερ. 2,7

Ἀπώσατο Κύριος θυσιαστήριον αὐτοῦ, ἀπετίναξεν ἁγίασμα αὐτοῦ, συνέτριψεν ἐν χειρὶ ἐχθροῦ τείχος βάρεων αὐτῆς· φωνὴν ἔδωκαν ἐν οἴκῳ Κυρίου ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς.

Θ. Ιερ. 2,7

Αηδίασε και απώθησεν ο Κυριος το θυσιαστήριόν του. Απετίναξε τον ἅγιον ναόν του, συνέτριψε με τα χέρια των εχθρών του το τείχος μαζί με τας επάλξεις αυτού. Κραυγαί ηκούσθησαν στον ναόν του Κυρίου, ὅπως κατὰ τας ημέρας των εορτών, οχι ὁμως εὐόρτιοι.

Θ. Ιερ. 2,8

Καὶ ἐπέστρεψε Κύριος τοῦ διαφθεῖραι τείχος θυγατρὸς Σιών· ἐξέτεινε μέτρον, οὐκ ἀπέστρεψε χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ καταπατήματος, καὶ ἐπένθησε τὸ προτείχισμα, καὶ τείχος ὁμοθυμαδὸν ἠσθένησεν.

Θ. Ιερ. 2,8

Ο Κυριος επήλθε, δια να καταστρέψει τα τείχη της θυγατρὸς Σιών. Απλώσε το μέτρον του και δεν απέσυρε το χέρι του από το ἔργον της καταστροφῆς, μέχρις ὅτου το ὠλοκλήρωσεν. Ετσι το εξωτερικόν τείχος κατεστραμμένον φαίνεται σαν να πενήθῃ, και το εσωτερικόν τείχος συγχρόνως ἔχει εξασθενήσει και καταπέσει.

Θ. Ιερ. 2,9

Ἐνεπάγησαν εἰς γῆν πύλαι αὐτῆς, ἀπώλεσε καὶ συνέτριψε μοχλοὺς αὐτῆς· βασιλέα αὐτῆς καὶ ἄρχοντα αὐτῆς ἐν τοῖς ἔθνεσιν· οὐκ ἔστι νόμος, καὶ γε προφῆται αὐτῆς οὐκ εἶδον ὄρασιν παρὰ Κυρίου.

Θ. Ιερ. 2,9

Αι πύλαι από τα τείχη ἔπεσαν και εχώθησαν εις την γην. Ο Κυριος κατέστρεψε και συνέτριψε τους μοχλοὺς των πυλών της πόλεως. Αιχμαλώτους εις τα διάφορα ἔθνη ωδήγησε τον βασιλέα της και τους ἄρχοντάς της. Δεν υπάρχει πλέον ο νόμος Κυρίου εις την Ιουδαίαν και οι προφῆται της δεν βλέπουν οράματα στελλόμενα εκ μέρους του Κυρίου.

Θ. Ιερ. 2,10

Ἐκάθισαν εἰς τὴν γῆν, ἐσιώπησαν πρεσβύτεροι θυγατρὸς Σιών, ἀνεβίβασαν χοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν

αὐτῶν, περιεζώσαντο σάκκους, κατήγαγον εἰς γῆν
ἀρχηγούς παρθένους ἐν Ἱερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 2,10 Εκάθισαν κάτω στο χῶμα οι αιχμαλωτισθέντες· σιωπηλοὶ
ἀπὸ το βάρος του πόνου ἔμειναν οι γεροντότεροι της κόρης
μου, της Σιών. Ερριψαν χῶμα ἐπάνω εἰς την κεφαλὴν των,
εζώσθησαν τρίχινους σάκκους πένθους. Καὶ αὐταὶ αἱ
διακρινόμεναι δια την ευγενή καταγωγὴν καὶ τον πλούτον
των παρθένοι ἔπεσαν καὶ ἐκυλίσθησαν στο ἔδαφος της
Ιερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 2,11 Ἐξέλιπον ἐν δάκρυσιν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐταράχθη ἡ
καρδιά μου, ἐξεχύθη εἰς τὴν γῆν ἡ δόξα μου ἐπὶ τὸ
σύντριμμα τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου ἐν τῷ ἐκλείπειν
νήπιον καὶ θηλάζοντα ἐν πλατείαις πόλεως.

Θ. Ιερ. 2,11 Εσβησαν τα μάτια μου ἀπὸ τα πολλὰ δάκρυα, ἐταράχθη ἡ
καρδιά μου, ἐκυλίσθη εἰς τὸ χῶμα ἡ δόξα μου, ἐξ αἰτίας της
συντριβῆς της θυγατρὸς του λαοῦ μου, ὅταν καὶ τα νήπια
ἀκομῇ καὶ τα θηλάζοντα ἐσβησαν καὶ ξεψυχοῦσαν ἀπὸ την
πείναν εἰς τὰς πλατείας της πόλεως.

Θ. Ιερ. 2,12 Ταῖς μητράσιν αὐτῶν εἶπαν· ποῦ σῖτος καὶ οἶνος; ἐν τῷ
ἐκλύεσθαι αὐτοὺς ὡς τραυματίας ἐν πλατείαις πόλεως,
ἐν τῷ ἐκχεῖσθαι ψυχὰς αὐτῶν εἰς κόλπον μητέρων
αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 2,12 Εφώναζαν τα νήπια πρὸς τὰς μητέρας των, “ψωμί”, “νερό”,
ὅταν παρέλυνον εἰς τὰς πλατείας ἀπὸ την πείναν, ὡσάν
τραυματῖαι βαρέως πληγωμένοι· ὅταν ἐσβησαν καὶ
ξεψυχοῦσαν, εἰς την ἀγκάλην των μητέρων των.

Θ. Ιερ. 2,13 Τί μαρτυρήσω σοι ἢ τί ὁμοιώσω σοι, θύγατερ
Ἱερουσαλήμ; τίς σώσει σε καὶ παρακαλέσει σε,
παρθένος θύγατερ Σιών; ὅτι ἐμεγαλύνθη ποτήριον
συντριβῆς σου· τίς ἰάσεται σε;

Θ. Ιερ. 2,13 Με τι να σε παραβάλλω; Προς τι να σε παρομοιώσω,
θυγάτηρ Ιερουσαλήμ; Ποιὸς εἶναι εἰς θέσιν να σε σώσῃ καὶ

να σε παρηγόρηση, παρθένος θυγάτηρ Σιών; Διότι το ποτήριον της καταστροφής σου είναι βαθύ και πλατύ. Ποιός τάχα είναι εις θέσιν να σε θεραπεύση;

Θ. Ιερ. 2,14 Προφῆται σου εἶδοσάν σοι μάταια καὶ ἀφροσύνην καὶ οὐκ ἀπεκάλυψαν ἐπὶ τὴν ἀδικίαν σου τοῦ ἐπιστρέψαι αἰχμαλωσίαν σου, καὶ εἶδοσάν σοι λήμματα μάταια καὶ ἐξώσματα.

Θ. Ιερ. 2,14 Οι ψευδοπροφήται σου εἶδαν και εἶπαν εις σε ανυπόστατα και ασύνετα. Δεν σου εφανέρωσαν τας αμαρτίας σου, ὥστε να μετανοήσης και να προληφθῇ η αιχμαλωσία σου ! Εἶδαν και ανεκοίνωσαν εις σε απατηλὰς οράσεις, ψευδεῖς και παραπλανητικὰς.

Θ. Ιερ. 2,15 Ἐκρότησαν ἐπὶ σέ χεῖρας πάντες οἱ παραπορευόμενοι ὁδόν, ἐσύρισαν καὶ ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐπὶ τὴν θυγατέρα Ἱερουσαλήμ· αὕτη ἡ πόλις, ἐροῦσι, στέφανος εὐφροσύνης πάσης τῆς γῆς.

Θ. Ιερ. 2,15 Ολοι ὅσοι διήρχοντο κοντὰ σου εχειροκροτοῦσαν με χαιρεκακίαν. Εβγαλαν σύριγμα ειρωνικόν ἀπὸ τα χεῖλη των, εκινούσαν χλευαστικῶς τὴν κεφαλὴν των εις βάρος της θυγατρὸς Ἱερουσαλήμ. “Αὕτη εἶναι ἡ πόλις, ἔλεγαν, ἡ οποία ἦτο ἄλλοτε ο στέφανος και ἡ χαρά ὅλης της οικουμένης”!

Θ. Ιερ. 2,16 Διήνοιξαν ἐπὶ σέ στόμα αὐτῶν πάντες οἱ ἐχθροί σου, ἐσύρισαν καὶ ἔβρυξαν ὁδόντας, καὶ εἶπαν· κατεπίομεν αὐτήν, πλὴν αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν προσεδοκῶμεν, εὔρομεν αὐτήν, εἶδομεν.

Θ. Ιερ. 2,16 Ολοι οι εχθροί σου ἠνοιξαν διάπλατα το στόμα των εναντίον σου. Εσφύριζαν ειρωνικῶς εις βάρος σου, ἔτριζαν τα δόντια των και εἶπαν· “τὴν κατεπίομεν ! Αυτὴ ακριβῶς εἶναι ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἐπεριμέναμεν, τὴν ευρήκαμεν και τὴν εἶδαμεν”!

Θ. Ιερ. 2,17 Ἐποίησε Κύριος ᾧ ἐνεθυμήθη, συνετέλεσε ῥήματα αὐτοῦ, ᾧ ἐνετείλατο ἐξ ἡμερῶν ἀρχαίων, καθεῖλε καὶ

οὐκ ἐφείσατο, καὶ ἠΰφρανεν ἐπὶ σέ ἐχθρόν, ὕψωσε
κέρας θλίβοντός σε.

Θ. Ιερ. 2,17 Ο Κυριος επραγματοποίησεν εκείνα, τα οποία είχε σκεφθῆ
και αποφασίσει. Εξεπληρωσε τους λόγους, τους οποίους
από αρχαιότατα χρόνια είχε προαναγγείλει. Εκρήμνισε τον
λαόν του και δεν τον εσπλαγχνίσθη. Εκαμε τον εχθρόν σου
να χαρῇ δια το κατάντημά σου. Ὑψωσε την δύναμιν
εκείνων, οι οποίοι σε καταδυναστεύουν.

Θ. Ιερ. 2,18 Ἐβόησε καρδία αὐτῶν πρὸς Κύριον· τείχη Σιών,
καταγάγετε ὡς χειμάρρους δάκρυα ἡμέρας καὶ νυκτός·
μὴ δῶς ἔκνηψιν σεαυτῇ, μὴ σιωπήσαιο, θυγάτερ, ὁ
ὀφθαλμός σου.

Θ. Ιερ. 2,18 Η καρδία των θλιβομένων κράζει προς τον Κυριον· Και σεις,
κρημνισμένα τείχη της Σιών, χάσατε ἡμέραν και νύκτα
ἀφθονα δάκρυα ὡσαν χειμάρρους. Μη ηρεμήσης και
ανάνηψης, θυγάτηρ μου Ιερουσαλήμ. Ο οφθαλμός σου ας
μη παύση να χύνη δάκρυα.

Θ. Ιερ. 2,19 Ἀνάστα, ἀγαλλίασαι ἐν νυκτὶ εἰς ἀρχὰς φυλακῆς σου,
ἔκχεον ὡς ὕδωρ καρδίαν σου ἀπέναντι προσώπου
Κυρίου, ἅρον πρὸς αὐτὸν χεῖράς σου περὶ ψυχῆς
νηπίων σου τῶν ἐκλυομένων λιμῶ ἐπ' ἀρχῆς πασῶν
ἐξόδων.

Θ. Ιερ. 2,19 Σηκω, κράξε, κατὰ την νύκτα, εἰς την ἀρχὴν της νυκτός
χύσε την καρδίαν σου, ὅπως χύνεται το νερό, ἐνώπιον του
Κυρίου. Ὑψωσε προς αὐτὸν ἱκετευτικὰ τα χέρια σου, δια την
ζωὴν των νηπίων σου, τα οποία παραλύουν και πεθαίνουν
ἀπὸ τον λιμὸν εἰς τας γωνίας ὅλων των οδῶν.

Θ. Ιερ. 2,20 Ἴδὲ, Κύριε, καὶ ἐπίβλεψον τίνι ἐπεφύλλισας οὕτως· εἰ
φάγονται γυναῖκες καρπὸν κοιλίας αὐτῶν; ἐπιφυλλίδα
ἐποίησε μάγειρος· φονευθήσονται νήπια θηλάζοντα
μαστούς; ἀποκτενεῖς ἐν ἀγιάσματι Κυρίου ἱερέα καὶ
προφήτην;

- Θ. Ιερ. 2,20 Ρηφε Ενα βλέμμα, Κυριε, και ιδέ ποιον εξεφύλλισες και ερήμωσες με τέτοιαν σκληρότητα. Εφθασαν, λοιπόν, αι γυναίκες μέχρι του σημείου να φάγουν τον καρπόν της κοιλίας των; Κρεοπώλαι και μάγειροι ετρύγησαν την πόλιν. Εσφάγησαν νήπια, ενώ ακόμη εθήλαζαν μαστούς. Εθανατώθησαν ιερείς και προφήται στον ναόν του Κυρίου !
- Θ. Ιερ. 2,21 Έκοιμήθησαν εις την έξοδον παιδάριον καὶ πρεσβύτης. παρθένοι μου καὶ νεανίσκοι μου έπορεύθησαν έν αιχμαλωσία· έν ρομφαία καὶ έν λιμῶ απέκτεινας, έν ήμέρα όργής σου έμαγείρευσας, ούκ έφείσω.
- Θ. Ιερ. 2,21 Μικρά παιδιά και γέροντες εκοιμήθησαν τον αιώνιον ύπνον στους δρόμους της πόλεως. Αι παρθένοι μου και οι νέοι άνδρες ωδηγήθησαν βιαίως εις την αιχμαλωσίαν. Με την έχθρικην ρομφαίαν και με την πείναν τους εθανάτωσες. Κατά την μέραν της οργής σου ως ζώα προς σφαγήν τους παρέδωσες στους δημίους. Δεν τους ελυπήθης.
- Θ. Ιερ. 2,22 Έκάλεσεν ήμέραν έορτής παροικίας μου κυκλόθεν, καὶ ούκ έγένοντο έν ήμέρα όργής Κυρίου ανασφζόμενος καὶ καταλελειμμένος, ως έπεκράτησα καὶ έπλήθυνα έχθρούς μου πάντας.
- Θ. Ιερ. 2,22 Οπως εις ήμέραν εορτής εκαλούσες ολόγυρα τους προσκυνητάς, ετσι προσεκάλεσες τώρα την φρίκην και τον τρόμον. Κατά την τρομεράν ήμέραν της οργής του Κυρίου κανείς δεν διεσώθη, κανείς δεν απέμενε. Αυτούς τους οποίους εκράττησα εις την αγκάλήν μου και τους ελίκνισα, αυτούς που ανέθρεψα και επλήθυνα, τους κατέκοψεν ο εχθρός μου.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 3

- Θ. Ιερ. 3,1 Έγώ άνήρ ό βλέπων πτωχείαν έν ράβδω θυμοῦ αύτοῦ

ἐπ' ἐμέ·

- Θ. Ιερ. 3,1 Εγώ είμαι ενας άνθρωπος, ο οποίος εγνωρίζα την αθλιότητα
υπό τα κτυπήματα της οργής του Κυρίου.
- Θ. Ιερ. 3,2 παρέλαβέ με καὶ ἀπήγαγέ με εἰς σκότος καὶ οὐ φῶς,
Θ. Ιερ. 3,2 Με παρέλαβε και με ωδήγησεν ὄχι στο φως, αλλά στο
σκότος.
- Θ. Ιερ. 3,3 πλὴν ἐν ἐμοὶ ἐπέστρεψε χεῖρα αὐτοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν.
Θ. Ιερ. 3,3 Εναντίον μου ἐστρεψε την τιμωρόν δεξιάν του ὅλας τας
ἡμέρας.
- Θ. Ιερ. 3,4 Ἐπαλαιώσε σάρκα μου καὶ δέρμα μου, ὅστέα μου
συνέτριψεν·
- Θ. Ιερ. 3,4 Εμαύρισε με τα κτυπήματα και ἐφθειρε την σάρκα μου και
το δέρμα μου. Συνέτριψε τα κόκκαλά μου.
- Θ. Ιερ. 3,5 ἀνωκοδόμησε κατ' ἐμοῦ καὶ ἐκύκλωσε κεφαλὴν μου καὶ
ἐμόχθησεν,
Θ. Ιερ. 3,5 Κατεσκεύασε και ἐβάλεν επάνω μου βαρύν ζυγόν.
Συνέσφιξε την κεφαλὴν μου και την ἐκαμε να δοκιμάση
πόνον και μόχθον.
- Θ. Ιερ. 3,6 ἐν σκοτεινοῖς ἐκάθισέ με ὡς νεκροὺς αἰῶνος.
Θ. Ιερ. 3,6 Με ἐκάθισεν εἰς σκοτεινοὺς τόπους, ὅπως και ὅπου εἶναι οἱ
ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων νεκροί.
- Θ. Ιερ. 3,7 Ἀνωκοδόμησε κατ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἐξελεύσομαι, ἐβάρυνε
χαλκόν μου·
- Θ. Ιερ. 3,7 Ὑψωσε ολόγουρά μου φραγμόν, ἀπὸ ὅπου δεν ἠμπορῶ να
εξέλθω. Βαρειές εἶναι αἱ χάλκινες χειροπέδες μου.
- Θ. Ιερ. 3,8 καὶ γε κεκράξομαι καὶ βοήσω, ἀπέφραξε προσευχὴν
μου·
- Θ. Ιερ. 3,8 Και ὅταν ἀκομα κράζω πρὸς αὐτόν και βοῶ ζητῶν την
βοήθειάν του, αὐτός μου σταματᾷ την προσευχήν· δεν την
δέχεται.
- Θ. Ιερ. 3,9 ἀνωκοδόμησεν ὁδοὺς μου, ἐνέφραξε τρίβους μου,
ἐτάραξεν.

Θ. Ιερ. 3,9	Εκλείσε με τείχος ολόγυρα τους δρόμους μου, Εφραξε τας διαβάσεις μου, με συνεκλόνησε με τας θλίψεις και τους πόνους.
Θ. Ιερ. 3,10	Ἄρκος ἐνεδρεύουσα αὐτός μοι, λέων ἐν κρυφαίοις·
Θ. Ιερ. 3,10	Εγένεν εις ἐμέ ο Κυριος ὡςάν παραμονεύουσα ἄρκτος, ἄγρυπνος λέων εις κρύφους τόπους.
Θ. Ιερ. 3,11	κατεδίωξεν ἀφεστηκότα καὶ κατέπαυσέ με, ἔθετό με ἠφανισμένην.
Θ. Ιερ. 3,11	Με κατεδίωξε, καθὼς ἐφευγα μακράν, και με συνέλαβε. Με εσταμάτησε, με εξηφάνισε κάτω ἀπὸ τα πλήγματα της θείας του δικαιοσύνης.
Θ. Ιερ. 3,12	ἐνέτεινε τόξον αὐτοῦ καὶ ἐστήλωσέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος.
Θ. Ιερ. 3,12	Ετέντωσε το τόξον του, με ἐστήσεν ὡς στόχον εις τα βέλη του.
Θ. Ιερ. 3,13	Εἰσήγαγεν ἐν τοῖς νεφροῖς μου ἰοὺς φαρέτρας αὐτοῦ·
Θ. Ιερ. 3,13	Εφύτευσεν εις τα νεφρά μου τα δηλητηριασμένα βέλη της φαρέτρας του.
Θ. Ιερ. 3,14	ἐγενήθην γέλως παντὶ λαῷ μου, ψαλμὸς αὐτῶν ὅλην τὴν ἡμέραν·
Θ. Ιερ. 3,14	Εγίνα περίγελως εις ὅλον τον λαόν μου, ειρωνικὸν τραγούδι των ὅλας τας ἡμέρας.
Θ. Ιερ. 3,15	ἐχόρτασέ με πικρίας, ἐμέθυσέ με χολῆς.
Θ. Ιερ. 3,15	Με ἐχόρτασεν ἀπὸ πικρίας, με ἐπότισε και με ἐμέθυσεν ἀπὸ κατάπικρον χολήν.
Θ. Ιερ. 3,16	Καὶ ἐξέβαλε ψήφῳ ὀδόντας μου, ἐψώμισέ με σποδόν·
Θ. Ιερ. 3,16	Εσπασε με χαλίκια τα δόντια μου και μου τα ἐβγαλε. Μου ἔδωκεν ἀντὶ ἄρτου στάκτην.
Θ. Ιερ. 3,17	καὶ ἀπώσατο ἐξ εἰρήνης ψυχὴν μου,
Θ. Ιερ. 3,17	Εδίωξε την ειρήνην ἀπὸ την ζωὴν μου.
Θ. Ιερ. 3,18	ἐπελαθόμην ἀγαθὰ, καὶ εἶπα· ἀπώλετο νῖκός μου καὶ ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ Κυρίου.

- Θ. Ιερ. 3,18 Και εις αυτήν την θλιβεράν κατάστασιν ευρισκόμενος ελησμόνησα, ὅτι υπάρχουν αγαθά εις την γην και είπα· Εχάθη πλέον από εμέ οριστικώς η νίκη μου κατά των συμφορών και των εχθρών, και η ἐλπίς μου από τον Κυριον.
- Θ. Ιερ. 3,19 Ἐμνήσθην ἀπὸ πτωχείας μου καὶ ἐκδιωγμοῦ μου πικρίας καὶ χολῆς μου.
- Θ. Ιερ. 3,19 Βυθισμένος εις τας θλίψεις και στους διωγμούς μου σκέπτομαι και ξανασκέπτομαι τας πικρίας μου, τας συμφοράς μου, που είναι πικραὶ ὅπως η χολή.
- Θ. Ιερ. 3,20 μνησθήσεται καὶ καταδολεσχήσει ἐπ' ἐμέ ἡ ψυχὴ μου·
- Θ. Ιερ. 3,20 Αυτὰ πάντοτε αναλογίζομαι, με αὐτὰ ασχολεῖται συνεχῶς η ψυχὴ μου.
- Θ. Ιερ. 3,21 ταύτην τάξω εἰς τὴν καρδίαν μου, διὰ τοῦτο ὑπομενῶ.
- Θ. Ιερ. 3,21 Αυτὴν την θλίψιν ανακαλῶ συνεχῶς εις την καρδίαν μου· δια την απαλλαγὴν μου ἀπὸ αὐτὴν δεικνύω υπομονήν και ἔχω ἐλπίδα.
- Θ. Ιερ. 3,22 Τὰ ἐλέη Κυρίου, ὅτι οὐκ ἐξέλιπέ με, ὅτι οὐ συνετελέσθησαν οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ· μήνας εἰς τὰς πρωΐας ἐλέησον, Κύριε, ὅτι οὐ συνετελέσθημεν, ὅτι οὐ συνετελέσθησαν οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ.
- Θ. Ιερ. 3,22 Εἰς τα ἐλέη του Κυρίου ἐλπίζω, διότι αὐτὰ δεν με εγκατέλειψαν. Δεν ἐξηντλήθησαν οἱ οἰκτιρμοὶ του. Καθε ἡμέραν ὅλους αὐτοὺς τοὺς μήνας κράζω· ἐλέησέ με, Κυριε, διότι οὔτε ἡμεῖς ἐχάθημεν οὔτε οἱ οἰκτιρμοὶ σου ἐξηντλήθησαν.
- Θ. Ιερ. 3,23 καινὰ εἰς τὰς πρωΐας, πολλὴ ἡ πίστις σου.
- Θ. Ιερ. 3,23 Καθ' ἐκαστην πρωΐαν νέα ἐλέη ἐξαποστέλλεις· μεγάλη εἶναι ἡ αξιοπιστία σου, Κυριε.
- Θ. Ιερ. 3,24 μερίς μου Κύριος, εἶπεν ἡ ψυχὴ μου· διὰ τοῦτο ὑπομενῶ αὐτῷ.
- Θ. Ιερ. 3,24 Το μερίδιον της κληρονομίας μου εἶναι ο Κυριος, ἔτσι εἶπεν ἡ ψυχὴ μου. Δα τούτο ὑπομένω και περιμένω ἀπὸ Αὐτόν

σωτηρίαν.

Θ. Ιερ. 3,25 Ἀγαθὸς Κύριος τοῖς ὑπομένουσιν αὐτόν, ψυχὴ ἢ ζητήσῃ αὐτόν ἀγαθόν

Θ. Ιερ. 3,25 Ἀγαθὸς και ευεργετικός είναι ο Κυριος εις εκείνους, οι οποίοι δεικνύουν υπομονήν, προς αὐτόν. Ψυχὴ δέ, η οποία θα ζητήσῃ με πίστιν κάτι το ἀγαθόν ἀπὸ αὐτόν

Θ. Ιερ. 3,26 καὶ ὑπομενεῖ καὶ ἡσυχάσει εἰς τὸ σωτήριον Κυρίου.

Θ. Ιερ. 3,26 και θα δείξῃ υπομονήν, θα εὖρῃ ἀνάπαυσιν και ειρήνην εις την σωτηρίαν της εκ μέρους του Κυρίου.

Θ. Ιερ. 3,27 ἀγαθὸν ἀνδρὶ, ὅταν ἄρῃ ζυγὸν ἐν νεότητι αὐτοῦ.

Θ. Ιερ. 3,27 Εἶναι καλὸν δια τον ἀνθρωπον, ὅταν σηκῶνῃ με πίστιν και υπομονήν τον ζυγὸν των θλίψεων ἀπὸ την νεότητα του.

Θ. Ιερ. 3,28 Καθήσεται κατὰ μόνας καὶ σιωπήσεται, ὅτι ἤρ᾽ ἐν ἑαυτῷ·

Θ. Ιερ. 3,28 Θα καθίσῃ κατὰ μόνας, θα μείνῃ σιωπηλὸς, διότι σηκώνει με ανδρείαν τον ζυγὸν της δοκιμασίας του.

Θ. Ιερ. 3,30 δώσει τῷ παίοντι αὐτόν σιαγὸνα, χορτασθήσεται ὀνειδισμῶν.

Θ. Ιερ. 3,30 Όταν ο Κυριος τον κτυπᾷ θα στρέφῃ την παρειὰν του προς αὐτόν. Θα χορτάσῃ ἀπὸ ονειδισμοῦς, θα υπομείνῃ αὐτά,

Θ. Ιερ. 3,31 Ὅτι οὐκ εἰς τὸν αἰῶνα ἀπώσεται Κύριος.

Θ. Ιερ. 3,31 και ας εἶναι βέβαιος ὅτι ο Κυριος δεν θα τον απωθήσῃ δια παντός.

Θ. Ιερ. 3,32 ὅτι ὁ ταπεινώσας οἰκτειρήσῃ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους αὐτοῦ·

Θ. Ιερ. 3,32 Διότι ο Κυριος, ο οποίος τον εταπείνωσε, θα τον λυπηθῇ και θα τον ἐλεήσῃ σύμφωνα με το ἀπροσμέτρητον μέγα ἐλεός του.

Θ. Ιερ. 3,33 ὅτι οὐκ ἀπεκρίθη ἀπὸ καρδίας αὐτοῦ καὶ ἐταπείνωσεν υἱοὺς ἀνδρός.

Θ. Ιερ. 3,33 Διότι δεν εἶναι ὅτι ο Κυριος με ευχαρίστησιν ταπεινώνει και θλίβει τους υιούς των ἀνθρώπων.

- Θ. Ιερ. 3,34 Τοῦ ταπεινῶσαι ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ πάντα δεσμίους γῆς,
- Θ. Ιερ. 3,34 Δεν θέλει να ποδοπατοῦνται κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας του νικητοῦ ὅλοι οἱ αιχμάλωτοι τῆς χώρας,
- Θ. Ιερ. 3,35 τοῦ ἐκκλῖναι κρίσιν ἄνδρὸς κατέναντι προσώπου Ὑψίστου,
- Θ. Ιερ. 3,35 να διαστρέφεται καὶ να καταπατήται τὸ δίκαιον ἐνὸς ἀνθρώπου ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ.
- Θ. Ιερ. 3,36 καταδικάσαι ἄνθρωπον ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν Κύριος οὐκ εἶπε.
- Θ. Ιερ. 3,36 Ποτὲ δεν ἔδωσεν ἐντολὴν ὁ Κύριος να καταδικάζεται εἷς ἀθῶος ἄνθρωπος εἰς κάποιαν δίκην.
- Θ. Ιερ. 3,37 Τίς οὕτως εἶπε, καὶ ἐγενήθη; Κύριος οὐκ ἐνετείλατο.
- Θ. Ιερ. 3,37 Ποιὸς ἔδωσε τέτοιαν διαταγὴν καὶ ἐγιναν αὐτά; Ὁ Κύριος δεν ἔδωκε τέτοιας ἐντολᾶς.
- Θ. Ιερ. 3,38 ἐκ στόματος Ὑψίστου οὐκ ἐξελεύσεται τὰ κακὰ καὶ τὸ ἀγαθόν;
- Θ. Ιερ. 3,38 Ἀπὸ το στόμα τοῦ Κυρίου δεν θα ἐξέλθῃ ἡ ἐντολὴ δια το καλόν καὶ ἡ παραχώρησις δια το κακόν;
- Θ. Ιερ. 3,39 τί γογγύσει ἄνθρωπος ζῶν, ἀνὴρ περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ;
- Θ. Ιερ. 3,39 Διατί, λοιπόν, παραπονεῖται κάθε ἄνθρωπος, ἐπειδὴ τιμωρεῖται ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν του;
- Θ. Ιερ. 3,40 Ἐξηρευνήθη ἡ ὁδὸς ἡμῶν καὶ ἡτάσθη, κὶ ἐπιστρέψομεν ἕως Κυρίου·
- Θ. Ιερ. 3,40 Ἀς ἀνερευνήσωμεν ἐπιμελῶς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μας, ἀς τὸν ἐξετάσωμεν με προσοχὴν, καὶ ἀς ἐπιστρέψωμεν ἐν μετανοίᾳ πάλιν πρὸς τὸν Κύριον.
- Θ. Ιερ. 3,41 ἀναλάβωμεν καρδίας ἡμῶν ἐπὶ χειρῶν πρὸς ὑψηλὸν ἐν οὐρανῷ·
- Θ. Ιερ. 3,41 Ἀς πιάσωμεν με τὰ δυο μας τὰ χέρια τὰς καρδίας μας, ἀς τὰς ἀνυψώσωμεν πρὸς τὸν οὐρανόν.

- Θ. Ιερ. 3,42 ἡμαρτήσαμεν, ἡσεβήσαμεν, καὶ οὐχ ἰλάσθης.
- Θ. Ιερ. 3,42 Ἀς ομολογήσωμεν ὅτι ἡμαρτήσαμεν, διεπράξαμεν ἀσεβείας· καὶ δια τοῦτο ὁ Θεός ἐν τῇ δικαιοσύνῃ του δὲν ἐφάνη ἰλεως πρὸς ἡμᾶς.
- Θ. Ιερ. 3,43 Ἐπεσκέπασας ἐν θυμῷ καὶ ἀπεδίωξας ἡμᾶς· ἀπέκτεινας, οὐκ ἐφείσω.
- Θ. Ιερ. 3,43 Ἐπάνω στον δίκαιον θυμόν σου ἐσκέπασες τὸ πρόσωπόν σου, δια νὰ μὴ μᾶς ἴδῃς· καὶ μᾶς ἐξεδίωξες, μᾶς ἐθανάτωσες καὶ δὲν μᾶς ἐλυπήθης.
- Θ. Ιερ. 3,44 Ἐπεσκέπασας νεφέλην σεαυτῷ ἕνεκεν προσευχῆς,
- Θ. Ιερ. 3,44 Ἐσκέπασες τὸ πρόσωπόν σου με νεφέλην, ὥστε νὰ μὴ φανῇ ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μᾶς.
- Θ. Ιερ. 3,45 καμμύσαι με καὶ ἀπωσθῆναι ἔθηκας ἡμᾶς ἐν μέσῳ τῶν λαῶν.
- Θ. Ιερ. 3,45 Ἐκλείσες τὰ μάτια σου ἀπὸ ἐμέ, με ἀπόθησες, μᾶς διεσκόρπισες ἐν μέσῳ ξένων λαῶν.
- Θ. Ιερ. 3,46 Διήνοιξαν ἐφ' ἡμᾶς τὸ στόμα αὐτῶν πάντες οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν·
- Θ. Ιερ. 3,46 Ἐτσι δὲ ὅλοι οἱ ἐχθροὶ μᾶς ἠνοιξαν διάπλατα τὸ στόμα των, δια νὰ μᾶς καταπίουν.
- Θ. Ιερ. 3,47 φόβος καὶ θυμὸς ἐγενήθη ἡμῖν, ἔπαρσις καὶ συντριβή.
- Θ. Ιερ. 3,47 Φοτὸς μᾶς ἐκυρίευσεν ἐξ αἰτίας τοῦ δικαίου θυμοῦ σου. Μᾶς ἐσήκωσες ὑψηλά καὶ μᾶς συνέτριψες κάτω.
- Θ. Ιερ. 3,48 ἀφέσεις ὑδάτων κατὰξει ὁ ὀφθαλμός μου ἐπὶ τὸ σύντριμμα τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου.
- Θ. Ιερ. 3,48 Χειμάρρους ὑδάτων θὰ ἀναβλύσουν οἱ ὀφθαλμοὶ μᾶς δια τὴν συντριβὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου, τῆς Ἱερουσαλήμ.
- Θ. Ιερ. 3,49 Ὁ ὀφθαλμός μου κατεπόθη, καὶ οὐ σιγήσομαι τοῦ μὴ εἶναι ἔκνηψιν,
- Θ. Ιερ. 3,49 Ἐπνίγησαν εἰς τὰ δάκρυα οἱ ὀφθαλμοὶ μου. Δὲν θὰ παύσω νὰ θρηνῶ καὶ νὰ κλαίω, διότι δὲν ὑπάρχει εἰς ἐμὲ τρόπος ἀνανήψεως καὶ σωτηρίας.

- Θ. Ιερ. 3,50 ἕως οὗ διακύβη καὶ ἴδῃ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ·
- Θ. Ιερ. 3,50 Θα πενθῶ καὶ θα κλαίω, μέχρις οὗτο ο Κύριος σκύβῃ ἀπὸ
τον ουρανόν καὶ ἴδῃ τὴν θλίψιν μου.
- Θ. Ιερ. 3,51 ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχὴν μου παρὰ
πάσας θυγατέρας πόλεως.
- Θ. Ιερ. 3,51 Τα δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν μου καταπονοῦν τὴν ψυχὴν μου.
Κλαίω δι' ὅλας τὰς θυγατέρας τῆς πόλεως.
- Θ. Ιερ. 3,52 Θηρεύοντες ἐθήρευσάν με ὡς στρουθίον πάντες οἱ
ἐχθροί μου δωρεάν,
- Θ. Ιερ. 3,52 Οἱ οἱ ἐχθροί μου ἐντελῶς ἀδίκως με ἐκυνήγησαν με
ἐπιμονήν, ὡς στρουθίον.
- Θ. Ιερ. 3,53 ἐθανάτωσαν ἐν λάκκῳ ζωὴν μου καὶ ἐπέθηκαν λίθον ἐπ' ἑμοί.
- Θ. Ιερ. 3,53 Με ἐρριψαν στὸν τάφον ὡς νεκρόν· ἐβάλαν στὸ στόμιον τοῦ
λάκκου βαρὺν λίθον.
- Θ. Ιερ. 3,54 ὑπερεχύθη ὕδωρ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου· εἶπα· ἀπῶσμαι.
- Θ. Ιερ. 3,54 Επλημμύρισε τὸ νερό, ἐσκέπασε τὴν κεφαλὴν μου. Εἶπα·
ἔχω πλέον χάσει κάθε ἐλπίδα σωτηρίας.
- Θ. Ιερ. 3,55 Ἐπεκαλεσάμην τὸ ὄνομά σου, Κύριε, ἐκ λάκκου
κατωτάτου·
- Θ. Ιερ. 3,55 Προσηυχήθην καὶ ἐπεκαλεσθὴν τὸ ὄνομά σου, Κυριε, ἀπὸ
τον βαθύτατον αὐτὸν λάκκον.
- Θ. Ιερ. 3,56 φωνὴν μου ἤκουσας· μὴ κρύψῃς τὰ ὦτά σου εἰς τὴν
δέησίν μου.
- Θ. Ιερ. 3,56 Σὺ δὲ ἤκουσες τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς, μου. Δὲν ἐκλείσεις
τὰ αὐτιά σου εἰς τὴν δέησίν μου.
- Θ. Ιερ. 3,57 εἰς τὴν βοήθειάν μου ἤγγισας ἐν ἡμέρᾳ, ἣ
ἐπεκαλεσάμην σε· εἶπάς μοι· μὴ φοβοῦ.
- Θ. Ιερ. 3,57 Με ἐπλησίασες καὶ με ἐβοήθησες κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην,
πὺ ἐγὼ σε ἐπεκαλέσθην διὰ τῆς προσευχῆς. Μου εἶπες· μὴ
φοβεῖσαι.
- Θ. Ιερ. 3,58 Ἐδίκασας, Κύριε, τὰς δίκας τῆς ψυχῆς μου, ἐλυτρώσω

τὴν ζωὴν μου·

- Θ. Ιερ. 3,58 Σὺ Κυριε, ἐγίνες ὁ δίκαιος δικαστὴς εἰς τὰς υποθέσεις τῆς ζωῆς μου. Εἰσώσες καὶ διεφύλαξες τὴν ζωὴν μου.
- Θ. Ιερ. 3,59 εἶδες, Κύριε, τὰς ταραχάς μου, ἔκρινας τὴν κρίσιν μου·
- Θ. Ιερ. 3,59 Εἶδες, Κυριε, τὴν ἀναστάτῳσιν καὶ τοὺς συγκλονισμοὺς, ποὺ μου ἐπέφεραν οἱ ἐχθροί μου, ἀνέλαβες πλέον σὺ νὰ ἐκδικήσῃς τὴν δίκην μου, νὰ μου ἀποδώσῃς τὸ δίκαιον.
- Θ. Ιερ. 3,60 εἶδες πᾶσαν τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν εἰς πάντας διαλογισμοὺς αὐτῶν ἐν ἐμοί.
- Θ. Ιερ. 3,60 Καὶ στοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀκόμῃ, ποὺ εἶχαν ἐναντίον μου, εἶδες σὺ, Κυριε, ὅλην τὴν ἐκδικητικὴν τῶν μανίαν.
- Θ. Ιερ. 3,61 Ἦκουσας τὸν ὀνειδισμόν αὐτῶν, πάντας τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν κατ' ἐμοῦ,
- Θ. Ιερ. 3,61 Ἦκουσες τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς τῶν καὶ τοὺς κρυφοὺς λογιμοὺς τῶν, ποὺ ἐτρέφαν ἐναντίον μου.
- Θ. Ιερ. 3,62 χεῖλῃ ἐπανισταμένων μοι καὶ μελέτας αὐτῶν κατ' ἐμοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν,
- Θ. Ιερ. 3,62 Ἦκουσες τὰ ἀπειλητικὰ λόγια τῶν ἐχθρῶν μου καὶ ὅσα αὐτοὶ ἐμελετοῦσαν καὶ ἐσχεδίαζαν ἐναντίον μου ὅλας τὰς ἡμέρας.
- Θ. Ιερ. 3,63 καθέδραν αὐτῶν καὶ ἀνάστασιν αὐτῶν· ἐπὶ βλεψὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν.
- Θ. Ιερ. 3,63 Σὺ γνωρίζεις πότε ἀναπαύονται καὶ πότε σηκώνονται. Ἰδὲ τὴν κακότητα, ποὺ ἐκφράζουν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν.
- Θ. Ιερ. 3,64 Ἀποδώσεις αὐτοῖς ἀνταπόδομα, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν.
- Θ. Ιερ. 3,64 Σὺ, Κυριε, θὰ ἀνταποδώσῃς εἰς αὐτοὺς τὴν δικαίον τιμωρίαν, ἀνάλογα με τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τῶν.
- Θ. Ιερ. 3,65 ἀποδώσεις αὐτοῖς ὑπερασπισμὸν καρδίας, μόχθον σου αὐτοῖς,
- Θ. Ιερ. 3,65 θὰ ἀποδώσῃς εἰς αὐτοὺς κατὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας τῶν· τὸ βάρος τῆς τιμωρίας σου θὰ ἐπιπέσῃ εἰς αὐτοὺς.

- Θ. Ιερ. 3,66 καταδιώξεις ἐν ὀργῇ καὶ ἐξαναλώσεις αὐτοὺς
ὑποκάτωθεν τοῦ οὐρανοῦ, Κύριε.
- Θ. Ιερ. 3,66 Θα τους καταδιώξης ἐν τῇ δικαίᾳ σου ὀργῇ. Θα τους
ἐξολοθρεύσης καὶ θα τους εξαφανίσῃς ἀπὸ το πρόσωπον
τοῦ ουρανοῦ, Κυριε.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 4

- Θ. Ιερ. 4,1 Πῶς ἀμαυρωθήσεται χρυσίον, ἀλλοιωθήσεται τὸ
ἀργύριον τὸ ἀγαθόν; ἐξεχύθησαν λίθοι ἅγιοι ἀπ' ἀρχῆς
πασῶν ἐξόδων.
- Θ. Ιερ. 4,1 Πως εμαύρισεν ο χρυσός, πως ηλλοιώθη ο εκλεκτός
ἀργυρος ! Εξεχύθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς τὰς γωνίας
ὅλων τῶν οδῶν οἱ πολῦτιμοι ἱεροὶ λίθοι !
- Θ. Ιερ. 4,2 Υἱοὶ Σιών οἱ τίμιοι, οἱ ἐπηρμένοι ἐν χρυσίῳ, πῶς
ἐλογίσθησαν εἰς ἀγγεῖα ὀστράκινα, ἔργα χειρῶν
κεραμέως;
- Θ. Ιερ. 4,2 Τα τέκνα τῆς Σιών, τὰ πολῦτιμα αὐτὰ διαμάντια, ἀνώτεροι
καὶ ἀπὸ τὸν χρυσόν, πως εθεωρήθησαν ὡσάν πῆλινα
αγγεῖα, ἔργα κεραμοποιού καὶ συνετρίβησαν;
- Θ. Ιερ. 4,3 Καὶ γε δράκοντες ἐξέδυσαν μαστοὺς, ἐθήλασαν σκύμνοι
αὐτῶν· θυγατέρες λαοῦ μου εἰς ἀνίατον ὡς στρουθίον
ἐν ἐρήμῳ.
- Θ. Ιερ. 4,3 Τα μικρά των θηρίων εὐρίσκουν τὴν θηλὴν τοῦ μητρικοῦ
μαστοῦ καὶ οἱ σκύμνοι τῶν λεόντων θηλάζουν τὸ γάλα τῶν
μητέρων των. Αἱ θυγατέρες ὁμῶς τοῦ λαοῦ μου
ἀποστεωμέναι ἀπὸ τὴν πείναν, ὡσάν στρουθία εἰς τὴν
ἐρήμον που δὲν εὐρίσκουν κόκκον διὰ νὰ τραφούν,
ἀδυνατοῦν νὰ γαλουχήσουν τὰ παιδιὰ των.
- Θ. Ιερ. 4,4 Ἐκολλήθη ἡ γλῶσσα θηλάζοντος πρὸς τὸν φάρυγγα
αὐτοῦ ἐν δίψει· νήπια ἤτησαν ἄρτον, ὁ διακλῶν οὐκ

ἔστιν αὐτοῖς.

- Θ. Ιερ. 4,4 Η γλώσσα του θηλάζοντος βρέφους εκολλήθη στον λάρυγγα αυτού από την έλλειψιν γάλακτος. Τα νήπια εζήτησαν ολίγον ἄρτον και δεν υπάρχει κανείς να κόψη δι'αυτά ένα κομμάτι.
- Θ. Ιερ. 4,5 Οἱ ἔσθοντες τὰς τρυφὰς ἠφανίσθησαν ἐν ταῖς ἐξόδοις, οἱ τιθηνούμενοι ἐπὶ κόκκων περιεβάλλοντο κοπρίας.
- Θ. Ιερ. 4,5 Εκείνοι οι οποίοι ετρυφούσαν εις πολυτελή τραπέζια, εξηφανίσθησαν στους δρόμους. Εκείνοι που είχαν διατροφή και ανατροφή επάνω εις τας πορφυράς, κυλίωνται τώρα εις την κόπρον.
- Θ. Ιερ. 4,6 Καὶ ἐμεγαλύνθη ἀνομία θυγατρὸς λαοῦ μου ὑπὲρ ἀνομίας Σοδόμων τῆς κατεστραμμένης ὥσπερ σπουδῇ, καὶ οὐκ ἐπόνεσαν ἐν αὐτῇ χεῖρας.
- Θ. Ιερ. 4,6 Αἱ παρανομίαι τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου, τῆς Σιών, ἐπληθύνθησαν περισσότερον ἀπὸ τας παρανομίας τῶν Σοδόμων, τῆς πόλεως αὐτῆς, ἡ ὁποία κατεστράφη ἀμέσως, χωρὶς να κοπιάσουν ἐναντίον τῆς αἰ ἐχθρικαὶ χεῖρες.
- Θ. Ιερ. 4,7 Ἐκαθαριώθησαν Ναζιραῖοι αὐτῆς ὑπὲρ χιόνα, ἔλαμψαν ὑπὲρ γάλα, ἐπυρώθησαν ὑπὲρ λίθους σαπφείρου τὸ ἀπόσπασμα αὐτῶν.
- Θ. Ιερ. 4,7 Ἀλλοτε οἱ Ναζιραῖοι τῆς ἦσαν καθαροὶ καὶ κατάλευκοι, περισσότερον ἀπὸ τὸ χιόνι. Ἐλαμψαν περισσότερον ἀπὸ τὸ γάλα. Ἡ ἀκτινοβολία τῶν ἦτο λαμπρότερα ἀπὸ τας πυρῶδεις ἀκτῖνας, που ρίπτει ὁ σάπφειρος.
- Θ. Ιερ. 4,8 Ἐσκότασεν ὑπὲρ ἀσβόλην τὸ εἶδος αὐτῶν, οὐκ ἐπεγνώσθησαν ἐν ταῖς ἐξόδοις· ἐπάγη δέρμα αὐτῶν ἐπὶ τὰ ὀστέα αὐτῶν, ἐξηράνθησαν, ἐγενήθησαν ὥσπερ ξύλον.
- Θ. Ιερ. 4,8 Τώρα ὁμως ἡ μορφή τῶν ἐγινε περισσότερον σκοτεινὴ καὶ μελανή ἀπὸ τὴν καπνίαν. Ἀγνώριστοι κατήνησαν στους δρόμους τῆς ζωῆς τῶν. Ἐκόλλησε τὸ δέρμα τῶν ἐπάνω εις τα

κόκκαλά των. Εξηράνθησαν, έγιναν ώσαν το ξύλον.

Θ. Ιερ. 4,9 Καλοί ἦσαν οἱ τραυματαῖοι ῥομφαίας ἢ οἱ τραυματαῖοι λιμοῦ· ἐπορεύθησαν ἐκκεκεντημένοι ἀπὸ γεννημάτων ἀγρῶν.

Θ. Ιερ. 4,9 Κερδισμένοι ἦσαν αὐτοί, που ἔπесαν ἐν στόματι ῥομφαίας, παρὰ ἐκεῖνοι οἱ οἱποῖοι ἀποθνήσκουν ἀπὸ τὴν πείναν. Ὑπέκυψαν κατεξηγντλημένοι ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως προϊόντων τοῦ ἀγροῦ.

Θ. Ιερ. 4,10 Χεῖρες γυναικῶν οἰκτιρμόνων ἤψησαν τὰ παιδία αὐτῶν, ἐγενήθησαν εἰς βρῶσιν αὐταῖς ἐν τῷ συντριμμάτῳ τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου.

Θ. Ιερ. 4,10 Τρυφεραὶ καὶ στοργικαὶ γυναῖκες ἐψήσαν με τὰ ἴδια τῶν τὰ χέρια τὰ παιδία τῶν, τὰ ἔκαμαν φαγητόν τῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς συντριβῆς καὶ τῆς ταλαιπωρίας τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου, τῆς Σιών.

Θ. Ιερ. 4,11 Συνετέλεσε Κύριος θυμὸν αὐτοῦ, ἐξέχεε θυμὸν ὀργῆς αὐτοῦ καὶ ἀνῆψε πῦρ ἐν Σιών, καὶ κατέφαγε τὰ θεμέλια αὐτῆς.

Θ. Ιερ. 4,11 Ὡλοκλήρωσεν ὁ Κύριος τὸν θυμὸν τοῦ ἐναντίον μας. Ἀδείασεν τὸν θυμὸν τῆς ὀργῆς τοῦ ἐναντίον μας καὶ ἠνάψεν φωτιὰν καταστροφῆς εἰς τὴν Σιών, ἡ οἱποία καὶ τὴν κατέφαγε μέχρι τῶν θελεμίων τῆς.

Θ. Ιερ. 4,12 Οὐκ ἐπίστευσαν βασιλεῖς γῆς, πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην, ὅτι εἰσελεύσεται ἐχθρὸς καὶ ἐκθλίβων διὰ τῶν πυλῶν Ἱερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 4,12 Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης δὲν ἐπίστευσαν, ὅτι θα εἰσῆρχετο ὁ ἐχθρὸς, ὁ δυνάστης, διὰ μέσου τῶν πυλῶν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Θ. Ιερ. 4,13 Ἐξ ἀμαρτιῶν προφητῶν αὐτῆς, ἀδικιῶν ἱερέων αὐτῆς τῶν ἐκχεόντων αἷμα δίκαιον ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Θ. Ιερ. 4,13 Αὐτὸ ἐγένετο ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας τῶν ψευδοπροφητῶν, ἀπὸ τὰς ἀδικίας τῶν ἱερέων τῆς, οἱ οἱποῖοι ἔχυναν αἷμα δικαίων

ανθρώπων μέσα εις αυτήν.

Θ. Ιερ. 4,14 Ἐσαλεύθησαν ἐγρήγοροι αὐτῆς ἐν ταῖς ἐξόδοις,
ἐμολύνθησαν ἐν αἵματι· ἐν τῷ μὴ δύνασθαι αὐτοὺς
ἦψαντο ἐνδυμάτων αὐτῶν.

Θ. Ιερ. 4,14 Συνεκλονίσθησαν, εκυριεύθησαν ἀπὸ τρόμον οἱ φρουροὶ
της καθὼς γυρίζουν στους δρόμους· ἐμολύνθησαν ἀπὸ
αἵματα. Δεν ἠμποροῦσαν νὰ ἐγγίσουν τὰ μολυσμένα ἀπὸ τὸ
αἷμα ἐνδύματα των.

Θ. Ιερ. 4,15 Ἀπόστητε ἀκαθάρτων -καλέσατε αὐτοὺς- ἀπόστητε,
ἀπόστητε, μὴ ἄπτεσθε, ὅτι ἀνήφθησαν καὶ γε
ἐσαλεύθησαν· εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν· οὐ μὴ προσθῶσι
τοῦ παροικεῖν.

Θ. Ιερ. 4,15 Φωνάξατε πρὸς αὐτοὺς· φύγετε καὶ φυλαχθήτε ἀπὸ τὰ
ἀκάθαρτα. Απομακρυνθήτε, ἀπομακρυνθήτε, μὴ ἐγγίζετε·
φωτιά ἔχει ἀναφθῇ. Κατελήφθησαν ἀπὸ τρόμον. Εἶπατε καὶ
ας μάθουν τὰ ἔθνη· δεν θὰ ἀνθέξουν καὶ δεν τους εἶναι
πλέον δυνατόν νὰ μείνουν μεταξὺ των ξένων ἐθνῶν.

Θ. Ιερ. 4,16 Πρόσωπον Κυρίου μερὶς αὐτῶν, οὐ προσθήσει
ἐπιβλέψαι αὐτοῖς· πρόσωπον ἱερέων οὐκ ἔλαβον,
πρεσβύτας οὐκ ἠλέησαν.

Θ. Ιερ. 4,16 Ο Κύριος ἦτο ἄλλοτε ἡ ἐλπίς καὶ ἡ κληρονομία των. Αὐτὸς
ὅμως δεν πρόκειται πλέον νὰ ἐπιβλέψῃ με ευμένειαν εἰς
αὐτοὺς καὶ νὰ τους βοηθήσῃ. Πρόσωπα των ἱερέων δεν τὰ
εσεβάσθησαν, τους γέροντας δεν τους ἐλυπήθησαν.

Θ. Ιερ. 4,17 Ἔτι ὄντων ἡμῶν ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἰς τὴν
βοήθειαν ἡμῶν μάταια· ἀποσκοπευόντων ἡμῶν
ἀπεσκοπεύσαμεν εἰς ἔθνος οὐ σῶζον.

Θ. Ιερ. 4,17 Ἐνῷ ἀκόμῃ εἴμεθα ἐλεύθεροι, ἐσβησαν τὰ μάτια μας ἀπὸ τὰ
δάκρυα, καθ' ὃν χρόνον ἐζητούσαμεν, ἀλλὰ ματαίως,
βοήθειαν. Εστρέψαμεν τὰ μάτια μας καὶ παρατηροῦσαμεν
με προσοχὴν πρὸς ἔθνος, ἀπὸ το ὁποῖον ὅμως καμμίαν
βοήθειαν καὶ σωτηρίαν δεν ἐλάβομεν.

- Θ. Ιερ. 4,18 Ἐθηρεύσαμεν μικροὺς ἡμῶν τοῦ μὴ προεὔεσθαι ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν·
- Θ. Ιερ. 4,18 Ὡσάν ἀγρυπνοὶ κυνηγοὶ παρηκολουθοῦσαμεν με προσοχήν τα μικρά μας παιδιά, να μη κυκλοφοροῦν εἰς τὰς πλατείας μας.
- Θ. Ιερ. 4,19 ἤγγικεν ὁ καιρὸς ἡμῶν, ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι ἡμῶν, πάρεστιν ὁ καιρὸς ἡμῶν. Κοῦφοι ἐγένοντο οἱ διώκοντες ἡμᾶς ὑπὲρ αἰετοῦς οὐρανοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐξέπτησαν, ἐν ἐρήμῳ ἐνήδρευσαν ἡμᾶς.
- Θ. Ιερ. 4,19 Διότι εἶχε φθάσει πλέον ὁ καιρὸς τῆς τιμωρίας μας. Συνεπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς μοοκροθυμίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν. Εφθασεν ὁ καιρὸς τῆς θείας οργῆς. Ταχύτατοι ἐγιναν οἱ ἐχθροί, οἱ ὁποῖοι μας κατεδίωκαν. Εφευγαν ταχύτερον ἀπὸ τοὺς αἰετοὺς τοῦ οὐρανοῦ. Επέταξαν ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, μας ἐστήσαν ἐνέδρας εἰς ἐρημικοὺς τόπους.
- Θ. Ιερ. 4,20 Πνεῦμα προσώπου ἡμῶν χριστὸς Κυρίου συνελήφθη ἐν ταῖς διαφθοραῖς αὐτῶν, οὗ εἶπαμεν· ἐν τῇ σκιᾷ αὐτοῦ ζησόμεθα ἐν τοῖς ἔθνεσι.
- Θ. Ιερ. 4,20 Ἡ πνοή τοῦ προσώπου μας, ὁ ἀρχὼν χρисμένος ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὁ βασιλεὺς μας, συνελήφθη εἰς τὰς καταστρεπτικὰς ἐκείνων ἐνέδρας. Δια τὸν βασιλέα μας εἶχαμεν ἐλπίσει καὶ εἶπαμε· κάτω ἀπὸ τὴν σκέπην τοῦ θα ζήσωμεν ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη.
- Θ. Ιερ. 4,21 Χαῖρε καὶ εὐφραίνου, θύγατερ Ἰδουμαίας ἡ κατοικοῦσα ἐπὶ γῆς· καὶ γε ἐπὶ σὲ διελεύσεται τὸ ποτήριον Κυρίου καὶ μεθυσθήσῃ καὶ ἀποχεῖς.
- Θ. Ιερ. 4,21 Ὁ λαὸς τῆς Ἰδουμαίας, ποὺ κατοικεῖ τὴν χώραν αὐτήν, ας χαίρῃ καὶ ας εὐφραίνεται δια τὴν καταστροφὴν μας ! Μαθε ὅμως, ὅτι τὸ ποτήριον τῆς οργῆς τοῦ Κυρίου θα, ἐλθῇ καὶ εἰς σὲ. Θα μεθύσῃς ἀπὸ τὴν πικρίαν τοῦ καὶ θα το ἐμέσῃς.
- Θ. Ιερ. 4,22 Ἐξέλιπεν ἡ ἀνομία σου, θύγατερ Σιών, οὐ προσθήσει

τοῦ ἀποικίσαι σε. ἐπεσκέψατο ἀνομίας σου, θύγατερ
Ἐδὼμ· ἀπεκάλυψεν ἐπὶ τὰ ἀσεβήματά σου.

Θ. Ιερ. 4,22 Θυγάτηρ Σιών, ἔλλειψε και ἐξηφανίσθη ἡ παρανομία σου.
Δεν θέλει ὁ Κύριος νὰ τταροικῆς ἐξόριστος πλέον εἰς λαοὺς
ξένους. Ὁ Κύριος ἐπεσκέφθη καὶ σέ, ὦ κόρη τῆς Ἰδουμαίας,
ἀλλὰ δια νὰ σε τιμωρήσῃ. Ἐφερεν εἰς φῶς τὰς ἀσεβείας σου.

ΘΡΗΝΟΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 5

Θ. Ιερ. 5,1 Μνήσθητι, Κύριε, ὅ,τι ἐγενήθη ἡμῖν· ἐπίβλεψον καὶ ἰδὲ
τὸν ὄνειδισμὸν ἡμῶν.

Θ. Ιερ. 5,1 Ενθυμήσου, Κυριε, ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα μὲς συνέβησαν.
Επίβλεψε καὶ ἰδὲ τοὺς ἐξευτελισμοὺς καὶ τοὺς ἐμπαιγμοὺς
μας.

Θ. Ιερ. 5,2 κληρονομία ἡμῶν μετεστράφη ἀλλοτρίοις, οἱ οἴκοι ἡμῶν
ξένοις.

Θ. Ιερ. 5,2 Ἡ κληρονομία μας, ἡ γῆ τῶν πατέρων μας, ἐπέσεν εἰς τὰ
χέρια ἀλλοεθνῶν. Τὰ σπίτια μας στοὺς ξένους.

Θ. Ιερ. 5,3 ὀρφανοὶ ἐγενήθημεν, οὐχ ὑπάρχει πατήρ· μητέρες
ἡμῶν ὡς αἱ χῆραι.

Θ. Ιερ. 5,3 Εἰνίναμεν ὀρφανοί. Δεν ὑπάρχει πατέρας πλέον εἰς ἡμᾶς. Αἱ
μητέρες μας ἐγίναν χῆραι.

Θ. Ιερ. 5,4 ὕδωρ ἡμῶν ἐν ἀργυρίῳ ἐπίομεν, ξύλα ἡμῶν ἐν
ἀλλάγματι ἦλθεν ἐπὶ τὸν τράχηλον ἡμῶν.

Θ. Ιερ. 5,4 Καὶ αὐτὸ τὸ νερό, πὺ νηθέλαμεν νὰ πῖωμεν, τὸ ἀγοράζομεν
ἀντὶ χρημάτων. Τὰ ξύλα τὰ ἐπρομηθευόμεθα μὲ χρηματικὸν
ἀντάλλαγμα. Τὰ εφορτωνόμεθα στὸν τράχηλον μας, δια νὰ
τὰ μεταφέρωμεν.

Θ. Ιερ. 5,5 ἐδιώχθημεν, ἐκοπιάσαμεν, οὐκ ἀνεπαύθημεν.

Θ. Ιερ. 5,5 Κατεδιώχθημεν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, ἐκοπιάσαμεν, δεν
εὐρήκαμεν στιγμὴν ἀναπαύσεως καὶ ἡρεμίας.

Θ. Ιερ. 5,6 Αἴγυπτος ἔδωκε χεῖρα, Ἀσσοὺρ εἰς πλησμονὴν αὐτῶν.

- Θ. Ιερ. 5,6 Η Αίγυπτος μας έδωσε χείρα βοηθείας δια την συντήρησιν μας. Οι 'Ασσυριοι τους εχόρτασαν.
- Θ. Ιερ. 5,7 οί πατέρες ήμῶν ήμαρτον, ούχ ύπάρχουσιν· ήμείς τὰ άνομήματα αύτῶν ύπέσχομεν.
- Θ. Ιερ. 5,7 Οι πατέρες μας, οι οποίοι ημάρτησαν, δεν υπάρχουν πλέον. Ημείς δε πληρώνομεν τας αμαρτίας εκείνων.
- Θ. Ιερ. 5,8 δοῦλοι έκυρίευσαν ήμῶν, λυτρούμενος ούκ έστιν έκ τής χειρός αύτῶν.
- Θ. Ιερ. 5,8 Οι δούλοι μας έγιναν κύριοί μας. Κανείς δεν υπάρχει, ο οποίος να ημπορέση να μας σώση από τα χέρια αυτών.
- Θ. Ιερ. 5,9 έν ταΐας ψυχαΐς ήμῶν, είσοίσομεν άρτον ήμῶν, από προσώπου ρομφαίας τής έρήμου.
- Θ. Ιερ. 5,9 Με κίνδυνον της ζωής μας εξοικονομούμεν και μεταφέρομεν τον άρτον μας. Απειλούμεθα από την ρομφαίαν των ανθρώπων της ερήμου.
- Θ. Ιερ. 5,10 τὸ δέρμα ήμῶν ως κλίβανος έπελιώθη, συνεσπάσθησαν από προσώπου καταιγίδων λιμοῦ.
- Θ. Ιερ. 5,10 Το δέρμα μας εμαύρισεν, όπως ο φούρνος από την καπνιά. Εσυρικνώθησαν τα σώματά μας εξ αιτίας του φοβεροτάτου λιμού.
- Θ. Ιερ. 5,11 γυναΐκας έν Σιών έταπείνωσαν, παρθένους έν πόλεσιν 'Ιούδα.
- Θ. Ιερ. 5,11 Οι εχθροί εκακοποίησαν και εξηυτέλισαν γυναΐκας εις την Σιών, και παρθένους εις τας διάφορους πόλεις της Ιουδαίας.
- Θ. Ιερ. 5,12 άρχοντες έν χερσίν αύτῶν, έκρεμάσθησαν, πρεσβύτεροι ούκ έδοξάσθησαν.
- Θ. Ιερ. 5,12 Οι άρχοντες μας εκρεμάσθησαν από τα χέρια και εβασανίσθησαν· οι γέροντες μας δεν ετιμήθησαν.
- Θ. Ιερ. 5,13 έκλεκτοί κλαυθμόν άνέλαβον, καί νεανίσκοι έν ξύλῳ ήσθένησαν.
- Θ. Ιερ. 5,13 Εκλεκτοί πολίται μας εξέσπασαν εις κλαυθμούς. Οι νέοι άνδρες εξησθένησαν από τα βαρεία φορτώματα των ξύλων.

- Θ. Ιερ. 5,14 καὶ πρεσβύται ἀπὸ πύλης κατέπαυσαν, ἐκλεκτοὶ ἐκ ψαλμῶν αὐτῶν κατέπαυσαν.
- Θ. Ιερ. 5,14 Οἱ γέροντες ἐπαυσαν πλέον να συχνάζουν εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως. Οἱ ἐκλεκτοὶ ψάλλται εσταμάτησαν τοὺς ὕμνους των.
- Θ. Ιερ. 5,15 κατέλυσε χαρὰ καρδίας ἡμῶν, ἐστράφη εἰς πένθος ὁ χορὸς ἡμῶν,
- Θ. Ιερ. 5,15 Κατελύθη καὶ ἐσβησεν ἡ χαρὰ τῆς καρδίας μας. Οἱ χαρμόσυνοι χοροὶ μας μετεστράφησαν εἰς πένθος.
- Θ. Ιερ. 5,16 ἔπεσεν ὁ στέφανος ἡμῶν τῆς κεφαλῆς· οὐαὶ δὲ ἡμῖν, ὅτι ἡμάρτομεν.
- Θ. Ιερ. 5,16 Επεσεν ὁ στέφανος τῆς δόξης ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μας. Αλλοίμονον εἰς ἡμᾶς, διότι διεπράξαμεν αμαρτίας !
- Θ. Ιερ. 5,17 περὶ τούτου ἐγενήθη ὁδυνηρὰ ἡ καρδία ἡμῶν, περὶ τούτου ἐσκότασαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν.
- Θ. Ιερ. 5,17 Ἐνεκα τούτου κατεπλημμύρισεν ἡ οδὺνὴ τὴν καρδίαν μας· ἐξ αἰτίας τῶν αμαρτιῶν μας οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἐκαλύφθησαν ἀπὸ σκότος. Δεν βλέπουν.
- Θ. Ιερ. 5,18 ἐπ' ὄρος Σιών, ὅτι ἠφανίσθη, ἀλώπεκες διῆλθον ἐν αὐτῇ.
- Θ. Ιερ. 5,18 Επάνω στο ὄρος Σιών, το ὁποῖον ἠρημώθη, ἐπέρασαν ἀλώπεκες.
- Θ. Ιερ. 5,19 σὺ δέ, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα κατοικήσεις, ὁ θρόνος σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.
- Θ. Ιερ. 5,19 Σὺ ὁμως, Κυριε, μένεις στους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ὁ θρόνος σου ὑπάρχει ἀπὸ γενεὰς γενεῶν.
- Θ. Ιερ. 5,20 ἵνατί εἰς νῆκος ἐπιλήσῃ ἡμῶν, καταλείψεις ἡμᾶς εἰς μακρότητα ἡμερῶν;
- Θ. Ιερ. 5,20 Διατί μας εγκαταλείπεις εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς ἡττῆς μας; Μας ἀφήκες ἐπὶ τόσον μακρὸν χρόνον;
- Θ. Ιερ. 5,21 ἐπίστρεψον ἡμᾶς, Κύριε, πρὸς σε, καὶ ἐπιστραφησόμεθα· καὶ ἀνακαίνισον ἡμέρας ἡμῶν καθὼς ἔμπροσθεν.

- Θ. Ιερ. 5,21 Γυρισέ μας εν μετανοία προς σέ, Κυριε, και ημείς θα
επιστρέψωμεν. Ανανέωσε και ξανακαινούργωσε τας ημέρας
μας, όπως προηγουμένως.
- Θ. Ιερ. 5,22 ὅτι ἀπωθούμενος ἀπώσω ἡμᾶς, ὠργίσθης ἐφ' ἡμᾶς ἕως
σφόδρα.
- Θ. Ιερ. 5,22 Διότι μέχρι σήμερον μας ἀπώθησές με σφοδρότητα. Και
τούτο, διότι δικαίως ὠργίσθης πολὺ ἐναντίον μας.